

Republika Hrvatska
Općinski sud u Slavonskom Brodu
Trg pobjede 15
Slavonski Brod

Poslovni broj P-548/2024-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji Mirandi Gavrić Jularić, u pravnoj stvari tužiteljice IVANE TUNJIĆ, OIB: 39993441970, iz Slavonskog Broda, Naselje Biskupa Ćirila Kosa 12, zastupane po punomoćniku Tomislavu Miškiću, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćniku Zlatku Knezoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Knezović & Partneri j.t.d. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave dana 26. svibnja 2026. godine u nazočnosti tužiteljice osobno uz punomoćnika, te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, a presude javno objavljene dana 11. lipnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 7., stavka 1. Ugovora o kreditu broj 5140060250-26000054720/2006, sklopljenog između tužitelja i tuženika dana 23.03.2006., a koja odredba glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% (jedanzarezdvaidesetposto) jednokratno, unaprijed.”.
- II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877 (pravni slijednik iza Hypo Alpe Adria Bank d.d., a koji je pravni slijednik iza Slavonska banka d.d.), da tužiteljici Ivani Tunjić, Naselje Biskupa Ćirila Kosa 12, OIB: 39993441970, isplati iznos od 690,37 EUR (šestodevedeseteura i tridesetsedamcenta), koja tražbina se zbog ništetnosti odredbe o naknadi za obavljanje bankarskih usluga, ima vratiti tužitelju, skupa s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 06.04.2006. pa do isplate, a koja kamata teče po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. prosinca 2007. po stopi od 15%, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na

stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 dana.

- III. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 974,54 EUR sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi kako je dana 23. ožujka 2006. godine s tuženikom, u njegovoj poslovnici u Slavanskom Brodu, sklopila Ugovor o kreditu br. 5140060250-26000054720/2006, prema kojem je tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 93.500,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita. Člankom 7. stavkom 1. Ugovora o kreditu tuženik je obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 1,2% iznosa kredita, bez da joj je prethodno ili naknadno jasno i nedvosmisleno objasnio svrhu odnosno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, zašto je određena naknada baš u ovoj visini, a kamoli da je o tome pregovarao s tužiteljicom, a kakva neodređena odredba tuženikova standardnog ugovora (na koju tužiteljica nije mogla imati utjecaja) nedvojbeno uzrokuje značajnu neravnotežu među strankama protivnu načelu savjesnosti i poštenja. Prilikom korištenja kredita dana 05.04.2006., tuženik je od iznosa kredita tužiteljici naplatio na ime naknade iznos od 5.201,62 HRK, odnosno u eurskoj protuvrijednosti po fiksnom tečaju konverzije iznos od 690,37 EUR. Tužiteljica tvrdi da je tuženik nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovornu odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva pa predlaže da se utvrdi ništetnim ta odredba sadržana u članku 7. stavku 1. Ugovora o kreditu, te da se naloži tuženiku da joj isplati nazad predmetnu naknadu koju je stekao bez osnove, skupa sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana kada je ista naplaćena. Tužiteljica dakle ne samo da o toj naknadi nije mogla pregovarati, već ona nije bila niti informirana na što konkretno se ta naknada uopće odnosi i kako je formulirana njena visina, obzirom je taj standardni ugovor bio unaprijed sastavljen, te je u njemu bila već sadržana odredba prema kojoj je naplata ulazne naknade već određena u skladu sa jednostranom odlukom banke.
2. Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno ističe prigovor zastare, navodeći da je ugovor otplaćen još 2016. godine. U slučaju ništetnosti, smatra da se radi o zabrani manjeg značaja sukladno članku 326. stavku 2. ZOO-a. Ističe

da je u članku 7. Ugovora jasno navedeno kako se jednokratno odbijaju troškovi u iznosu od 1,20%, čime je činidba u potpunosti određena, a argument neodređenosti otpada. Poziva se na članak 1022. stavak 2. ZOO-a prema kojem su troškovi obrade uvjeti davanja kredita, te na Pravilnik o naknadama (NN 15/2014) kao valjan pravni temelj. Tuženik drži da je odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva, čime je ostvaren zahtjev transparentnosti iz ZKP-a. Poziva se na praksu Suda EU (C-621/17 i C-84/19) prema kojoj banka nije dužna detaljno navoditi sve usluge niti strukturu troškova. Smatra da je tužiteljica kao prosječni potrošač mogla shvatiti ekonomske posljedice. Ukazuje na reguliranost bankarskog sektora i nadzor HNB-a koji nikada nije dovodio u pitanje takve naknade. Konačno, osporava tužiteljici status potrošača i predlaže njezino saslušanje na okolnost pregovaranja.

3. Tužiteljica u podnesku od 06. veljače 2025. navodi da tuženik neosnovano ističe prigovor zastare jer prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH zastara restitucijskog zahtjeva počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost. Ponavlja da sporna naknada ne predstavlja bitan sastojak ugovora (glavni predmet i cijenu) u smislu ZKP-a, pa je dopušteno ocjenjivati njezinu poštenost. Ističe da je iz analize ugovora razvidno da se radi o tipskom ugovoru na koji tužiteljica nije mogla utjecati. Naglašava da bankarski službenici obradu kredita rade za fiksnu plaću kao redovni posao, pa naplaćeni trošak ne može predstavljati stvarni trošak banke. Poziva se na presudu VSRH Rev-673/2023 koja potvrđuje ništetnost takvih odredbi ako banka ne dokaže konkretne troškove.
4. Tuženik u podnesku od 12. svibnja 2026. ispričava nedolazak na ročište iz razloga ekonomičnosti te ustraje kod svih navoda iz odgovora na tužbu. Opetovano osporava osnovu zahtjeva, a u pogledu visine ističe da je naplaćena naknada u iznosu od 5.201,62 HRK, prigovarajući previsoko naznačenoj vrijednosti predmeta spora.
5. Tijekom postupka nesporno je među strankama da je sklopljen predmetni Ugovor o kreditu, da isti sadrži odredbu članka 7. o naknadi od 1,20% te da je tuženik pravni slijednik Slavonske banke d.d.. Sporno je među strankama je li predmetna ugovorna odredba ništetna i nepoštena, ima li tužitelj status potrošača, je li se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo te je li tužitelju prezentirana struktura troškova.
6. U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao isprave i to: Ugovor o kreditu br. 5140060250-26000054720/2006 od 23. ožujka 2006., Solemnizaciju privatne isprave pod poslovnim brojem OU-490/2006 od 27. ožujka 2006., Potvrdu banke - Obračun od 05. travnja 2006., Povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženika, te je saslušana tužiteljica kao stranka u postupku.
7. Uvidom i čitanjem Ugovora o kreditu br. 5140060250-26000054720/2006 od 23. ožujka 2006. sud je utvrdio postojanje sporne odredbe članka 7. stavka 1. kojom je propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, a koja je u trenutku sklapanja određena u visini od 1,20% jednokratno i unaprijed.
8. Uvidom u Solemnizaciju privatne isprave javnog bilježnika Miroslava Bračuna pod poslovnim brojem OU-490/2006 utvrđeno je da je javni bilježnik dana 27. ožujka 2006. potvrdio predmetni Ugovor o kreditu sklopljen između Slavonske banke d.d. kao kreditora i tužiteljice Ivane Tunjić (tada Bodrožić-Selak) kao korisnice kredita.

9. Uvidom u Potvrdu banke - Obračun utvrđeno je da su troškovi obrade u visini od 1,20% iznosa kredita, što odgovara iznosu od 1.122,00 CHF odnosno 5.201,62 HRK, naplaćeni tužiteljici dana 05. travnja 2006. godine izravno s računa kredita prilikom njegove realizacije.
10. Uvidom u Povijesni izvadak iz sudskog registra sud je utvrdio pravni slijed tuženika, odnosno da je Slavenska banka d.d. Osijek pripojena trgovačkom društvu Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., koje je kasnije promijenilo naziv u Addiko Bank d.d., čime je utvrđena pasivna legitimacija tuženika
11. Tužiteljica u svom je iskazu na raspravi 26. svibnja 2026. godine navela da je kredit podigla sa suprugom radi kupnje stana za stanovanje njihove obitelji. Izjavila je da prilikom dogovaranja kredita nisu posebno pregovarali o pojedinim odredbama niti joj je itko spominjao da će biti naplaćena naknada za obradu, niti je netko rekao koliki bi iznos iznosila. Istaknula je da im nisu bile objašnjavane pojedine odredbe, a posebno ne ona u vezi ulazne naknade. Naglasila je da su potpisali ugovor koji je u banci već bio pripremljen, a nju nitko nije pitao za te odredbe, već je to bilo po principu "uzmi ili ostavi". Na poseban upit navela je da u toj banci prima plaću po nalogu poslodavca i da je tamo imala povjerenje, ali da joj nitko nije prezentirao iznos niti strukturu te naknade.
12. Sud prihvaća iskaz tužiteljice da je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila određena naknada o kojoj nije mogla pregovarati.
13. Analizom izvedenih dokaza u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23; dalje: ZPP) kao i rezultata cjelokupnog raspravljanja ovaj sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.
14. Predmet spora je zahtjev tužiteljice da sud (1) utvrdi nišetnom odredbu članka 7. stavak 1. Ugovora o kreditu broj te da joj tuženik (2) isplati naplaćeni iznos naknade za obradu kredita, jer tužitelj tvrdi da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi kojom je povrijeđeno njegovo potrošačko pravo. Dakle, sporno je među strankama je li predmetna odredba ugovora nišetna i nepoštena, ima li tužitelj status potrošača u smislu relevantnih propisa, je li se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, te ima li tužitelj pravo na isplatu naplaćenog iznosa na ime ulazne naknade sa zakonskom zateznom kamatom.
15. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)."
16. Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog

- ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.
17. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu.
 18. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – dalje ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.
 19. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati.
 20. S obzirom na to da je tužitelj na temelju članka 7. stavka 1. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknadu u visini od 1,20% iznosa kredita, što je tuženik unaprijed odredio bez dokazivanja stvarnih troškova, očito je da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača – tužitelja. To znači da je navedena odredba nepoštena primjenom članka 96. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/07), te ništetna u smislu članka 102. stavka 1. istog Zakona. Slijedom navedenoga, sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan navedeni članak.
 21. Kako je odredba čl. 7. st. 1. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, ista se među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima (ZOO), tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Slijedom toga, tužitelj ima pravo na povrat naplaćene naknade za obradu kredita u ukupnom iznosu od 690,37 EUR.
 22. Visina tražbine utvrđena je prema potvrdi tuženika o obračunu (referent korištenja Ivan Kovačević), u kojoj je navedeno kako je na ime troška obrade od 1,20% za predmetni ugovor naplaćen iznos od 5.201,62 HRK i to dana 05. travnja 2006. godine. Navedeni iznos u kunama, preračunat prema fiksnom tečaju konverzije, odgovara iznosu od 690,37 EUR. Tuženik tijekom postupka nije osporavao da je predmetna naknada naplaćena niti je osporio samu visinu iznosa, što je razvidno iz zapisnika s ročišta od 26. svibnja 2026. godine na kojemu je utvrđeno da tuženik u svom podnesku od 12. svibnja 2026. izričito navodi da je po predmetnom kreditu naplaćena naknada upravo u iznosu od 5.201,62 kune

23. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 7. st. 1. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.
24. Što se tiče zateznih kamata, sud prihvaća zahtjev tužitelja da one teku od dana naplate naknade (6.4.2006.), jer se tuženik, kao strana koja je nametnula ništetnu odredbu bez mogućnosti pregovaranja, smatra nepoštenim stjecateljem u smislu članka 1115. ZOO-a
25. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavku 1. ZPP-a, jer je tužitelj u cijelosti uspio u sporu. Troškovi su priznati prema troškovniku tužitelja i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika: sastav tužbe (200,00 EUR), sastav obrazloženog podneska od 6.02.2025. (200,00 EUR), zastupanje na ročištu 26.05.2026. (200,00 EUR), zastupanje na ročištu za objavu (100,00 EUR), PDV 25% (175,00 EUR) te sudske pristojbe na tužbu (33,18 EUR) i presudu (66,36 EUR), što ukupno iznosi 974,54 EUR.

Slavonski Brod, 11. lipnja 2026.

Sutkinja

Miranda Gavrić Jularić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na Županijski sud.

DNA:

1. tužitelj po punomoćniku
2. tuženik po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30889-48e0d**

Kontrolni broj: **02970-ee9e2-504ea**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.